Dr. DAVID R. HAMILTON

Viața ne este programată?

Între destin și liberul-arbitru

Traducere: Luciana Sabina Tcaciuc

NICULESCU

CUPRINS

Mulţumiri 9

Introducere 11

CAPITOLUL 1
Cronobiologia 15

CAPITOLUL 2
Scris în stele 26

CAPITOLUL 3
Scris în gene 39

CAPITOLUL 4
Presimţirea viitorului 55

CAPITOLUL 5
Cele trei niveluri ale creaţiei 77

CAPITOLUL 6
Interacţiuni între minte şi realitate 97

CAPITOLUL 7
Când condiţiile sunt prielnice 112

CAPITOLUL 8
Interconexiuni cuantice 125

CAPITOLUL 9
Ţesătura realităţii 138

CAPITOLUL 10
Mintea în materie 149

CAPITOLUL 11
Viaţa înainte de viaţă şi viaţa de după moarte 162

CAPITOLUL 12
Destinul colectiv: mergem oriunde mergeţi şi voi 187

CAPITOLUL 13
Zece secrete spirituale şi practice pentru a atrage tot ce vă doriţi 198

CAPITOLUL 14
Câteva reflecţii finale 226

Referințe bibliografice 239

CAPITOLUL 11

VIAŢA ÎNAINTE DE VIAŢĂ ŞI VIAŢA DE DUPĂ MOARTE

„Conștiința este baza întregii vieţi și câmpul tuturor posibilităţilor. Natura ei este să se extindă și să se dezvăluie la întregul potenţial. Astfel, impulsul de a evolua este inerent chiar în natura vieţii."

MAHARISHI MAHESH YOGI

Acum aș vrea să mă îndepărtez de discuţia despre Dumnezeu, deoarece sunt conștient că, în timp ce unii oameni cred cu tărie în Dumnezeu, conotaţiile religioase nu sunt pe placul tuturor. Așadar, în acest capitol voi continua dintr-o perspectivă neutră și vă voi lăsa să vă decideţi.

Să revenim asupra ideii că Big Bangul este atemporal. Dacă e astfel, atunci practic a existat înainte să vă fi născut și va fi acolo și după ce veţi muri. Poate să vadă ambele capete din pânza vieţii dumneavoastră. Ce poate să însemne acest lucru?

PRE-INCARNAREA

Vă trăiţi viaţa aici pe Pământ și nu știţi nimic altceva. Totuși, Marele Eu are o perspectivă mai largă și poate face ca o pensulă să picteze oriunde. Dar unde să picteze?

Credeţi că nașterea dumneavoastră a fost o picătură întâmplătoare de vopsea pe pânză? Sau că ați putea face parte dintr-o imagine mai mare, de ansamblu? Ar putea Marele Eu să se fi hotărât să picteze pânza într-un anumit loc, într-un anumit mediu, caracterizat de anumite personalităţi și de influenţe probabile?

Ce ați face dacă ați fi Marele Eu? Desigur, practic sunteți Marele Eu și, prin urmare, doriţi să vă asiguraţi că toate sunt bune pentru dumneavoastră. Având în vedere că avem tendința de a examina lucrurile înainte de a le cumpăra, s-ar putea ca Marele Eu să facă același lucru? Ar putea Marele Eu să examineze mediul și climatul de pe pânză înainte de a se lansa pe aceasta?

Să spunem că personal ați avea opţiunea să intrați într-o altă lume. Ați dori să alegeţi unde, cum și când ați plănuit să vă stabiliţi acolo? Aţi examina climatul și condiţiile socio-economice? Aţi căuta câteva recenzii de la oameni care au fost deja acolo? Aţi dori să alegeţi câteva condiţii care vă sunt pe plac?

Cred că cei mai mulţi dintre noi ar face acest lucru. Cel puţin eu da! Așadar, dacă acceptaţi că existaţi în afara timpului, atunci probabil că aţi participat la alegerea, de exemplu, a datei și orei nașterii, a locului nașterii, a mediului familial, a condiţiilor din zonă de la acea vreme, chiar a celei mai probabile școli, deși nu vă amintiţi acest lucru și chiar vă uitaţi în jur și spuneţi: „E imposibil ca eu să fi ales asta! Și pe el? De ce aș alege să-l am pe el în viața mea?”.

Din perspectiva mai extinsă a Marelui Eu, va fi un motiv. Dacă Marele Eu poate să vadă întreaga pânză, inclusiv celelalte persoane din apropierea locului în care se gândește să se stabilească pentru aproximativ 90 de ani, va putea să vadă în viitor și cele mai probabile influențe, cel puțin în primii câțiva ani. E ca și cum v-ați uita de sus la niște furnicuțe și ați vedea terenul din fața lor.

COPACUL VIEȚII PROBABILE

Așadar, de la începutul vieții programate, Marele Eu va putea să vadă o hartă a vieții viitoare. Va putea să vadă cele mai probabile influențe și cele mai probabile răscruci. Dar știm că aveți liber-arbitru, așa că Marele Eu ar putea să se uite la mai mult de o hartă?

Alegerile pe care Marele Eu le vede sunt alegeri „probabile" pe care le-ați putea face, unde fiecare intersecție se deschide spre două variante de viitor probabil. Marele Eu poate să vadă viitorul ambelor alegeri.

Îmi place să folosesc metafora copacului pentru a explica acest lucru. Viața începe cu nașterea dumneavoastră la baza copacului. Întrucât nu aveți prea multe alegeri la începutul vieții, deoarece părinții aleg pentru dumneavoastră, viața este ca trunchiul copacului, îndreptându-se într-o anumită direcție. Dar, pe măsură ce începeți să faceți propriile alegeri, în copac încep să crească ramuri care reprezintă variantele probabile de viitor pe care le-ar antrena fiecare alegere. Și, pe fiecare ramură sunt alte alegeri, care generează mai multe ramuri etc. Îl numesc „copacul vieții probabile". Acesta planifică drumurile cele mai probabile pe care o poate lua viața dumneavoastră.

Așadar, în loc să avem un singur destin – o cale specifică pe care trebuie să o ia viața – există mai multe posibilități. Desigur, multe dintre ele vor duce în același loc (sau aproape) –, așa cum a scris poetul francez Jean de La Fontaine: „O persoană își întâlnește adesea destinul pe drumul pe care a apucat-o pentru a-l evita." –, dar vor ajunge acolo în moduri diferite. Aceste locuri vor fi intențiile sau speranțele și visurile Marelui Eu, dar ramurile probabile vă permit să dispuneți de liberul-arbitru de a alege.

Uneori mă întreb de ce o mare parte a naturii arată la fel, de la copaci la vase de sânge (uitați-vă la vasele de sânge din ochi) la deltele râurilor și multe alte forme din natură. Poate că regulile de creștere a copacilor, vaselor de sânge și râurilor reflectă natura și creșterea conștiinței – și faptul că există mereu o liberă alegere în cadrul creșterii.

DE CE AM VENIT AICI?

Să ne îndreptăm atenția spre câteva motive efective pe care ar fi putut să le aibă Marele Eu pentru a începe viața dumneavoastră așa cum a făcut-o. Ca exemplu, să spunem că ați dori să vă dezvoltați tonusul muscular al picioarelor. Ați hotărât să mergeți undeva timp de o săptămână pentru a face acest lucru. Ați alege să mergeți într-o zonă joasă, la câmpie, sau într-un loc cu dealuri? Probabil ați opta pentru locul cu dealuri deoarece v-ar ajuta la dezvoltarea tonusului muscular.

Pe de altă parte, dacă ați dori să vă dezvoltați optimismul, chiar în mijlocul dificultăților, ați merge într-un loc unde toată lumea este fericită sau ați încerca unul în care puteți întâlni oameni încăpățânați și negativiști? Sau ați opta pentru ceva la

mijloc? Poate că v-ați confruntat deja cu acest tip de provocare și ați prefera să vă relaxați! Ideea este că aveți opțiuni.

Aș afirma că o caracteristică a conștiinței este că încearcă să se extindă, și de aceea universul se extinde. Pentru noi, evoluția rezidă în expansiunea conștiinței noastre, în cele din urmă în trecerea de la autoconservare și egoism la recunoașterea interdependenței noastre și la tratarea celorlalți cu iubire și empatie. În acest mod, evoluăm cu toții. Și Marele Eu evoluează, de asemenea. Evoluția dumneavoastră este evoluția Sa.

Există multe direcții prin care conștiința noastră se poate extinde sau evolua. Să spunem că Marele Eu ar dori să-și dezvolte capacitatea de a fi pașnic și controlat atunci când este provocat. În acest moment ați putea să vă nașteți într-o mare familie în care este mereu mult zgomot sau să fiți atrași de prieteni cu un comportament mereu derutant și haotic. În aceste situații, răbdarea ar fi o adevărată provocare și nu ar fi atât de ușor să găsiți timp pentru a fi liniștiți. Ar trebui să aveți o concentrare foarte bună pentru a vă găsi liniștea. Ar trebui să vă depășiți limitele. Dar, în cele din urmă, veți reuși – v-ați spori capacitatea de a găsi pace în mijlocul haosului. Poate că la început nu ar fi o schimbare *mare*, dar experiențele ar putea să dea tonul pentru alte etape din viață.

Cu această idee simplă în minte, puteți considera că provocările din viață nu sunt poveri – uneori gândim astfel –, ci ocazii de a vă depăși limitele.

ÎNTOTDEAUNA O OPORTUNITATE

Aș dori să vă împărtășesc un exemplu personal, care ilustrează faptul că situațiile dificile ne pot oferi oportunități de creștere.

Personal, credeam că pot să fiu pașnic chiar și atunci când sunt provocat de cineva. Dar imediat după ce am părăsit industria farmaceutică, am citit multe cărți, am participat la mai multe prelegeri și seminarii și am practicat constant meditația. De fapt, am fost destul de mândru de mine. Cel puțin până când mi-am luat o slujbă de profesor într-o școală, în timp ce scriam prima mea carte. O clasă de băieți de 16 ani era atât de dificilă, încât le-am dat drumul cu 45 de minute mai devreme la primul nostru curs de matematică de 3 ore, deoarece nu le puteam ține piept. Ca să vă faceți o idee asupra situației, elevii mi-au spus foarte clar că nu-i interesează zecimalele mele. M-am urcat în mașină, am condus până la colțul străzii și am plâns.

În primele 10 minute ale cursului respectiv, toate strategiile pe care le învățasem pentru a fi calm și pozitiv au dispărut ca prin minune. Pe drumul spre casă, am hotărât că sănătatea mea era mai importantă decât slujba aceasta și că a doua zi îi voi spune directorului că nu vreau să mai predau la clasa respectivă. Dacă nu va fi de acord, îmi voi da demisia.

În ziua următoare, planurile mi-au fost dejucate, deoarece directorul nu era la școală. I-am spus colegului meu, Ian Anton, despre clasa respectivă, iar el a râs, ceea ce nu era tocmai reacția de empatie pe care o așteptam. A subliniat rapid că experiența mea nu era unică. Mi-a explicat că elevii îmi simt frica și profită de ea deoarece își dau seama că ei sunt masculii alfa, nu eu. Mi-a explicat cu compasiune că aveam dreptul să nu mai predau la acea clasă, dar pe termen lung ar fi mai bine pentru mine dacă aș face-o. S-au dovedit niște sfaturi excelente.

Mi-am petrecut weekendul cu exerciții de autodezvoltare. Am urmărit filmulețe despre curaj și încredere, am repetat

o serie de afirmații și mi-am reamintit că aveam ocazia de a schimba viețile acestor băieți și de a învăța să fiu un profesor mai bun decât fusesem înainte. Impulsionat de această atitudine, m-am întors la clasa respectivă. Le-am răspuns cu umor, empatie și bunătate, dar am impus și respect. A mers foarte bine, atât pentru băieți, cât și pentru mine.

La sfârșitul cursului, m-am simțit ca personajul lui Robin Williams din filmul *Cercul poeților dispăruți*. Se făcuse o coadă cu băieți de 16 ani care voiau să-mi strângă mâna, inclusiv un băiat dislexic care nu luase niciodată niciun examen, dar acum era foarte mândru de nota „10" pe care o obținuse. Unii au spus că simțeau că au învățat mai mult în cursul acela de 12 săptămâni decât în toți anii anteriori de școală.

Și eu am învățat multe. Mi-a sporit încrederea și am învățat să nu fug, ci să țin piept provocărilor. Acum aveam o experiență reală despre cât de bine poate să funcționeze acest lucru.

În ceea ce privește copacul vieții probabile, au existat ambele ramuri în cazul meu. Aș fi putut alege să plec și acest lucru ar fi fost în regulă. Sunt sigur că ar fi existat alte provocări! Alegerea de a continua să predau la clasa respectivă nu a fost una ușoară – fără îndoială, la început a fost foarte dificil –, dar poate că a avea experiențe mai neplăcute este important pentru creșterea și împlinirea noastră personală. Poate că pentru mulți oameni este o parte inevitabilă a creșterii. Analizați-vă propria viață. V-ați dezvoltat ca urmare a provocărilor înfruntate? Nu căpătăm experiență în viață citind cărți și mergând la prelegeri. Învățăm din ele, dar dobândim experiență și înțelepciune prin *aplicarea* a ceea ce învățăm.

Bineînțeles, nu ne dezvoltăm întotdeauna în urma provocărilor – sau cel puțin nu evident – și lucrurile nu merg întotdeauna bine. Am avut și astfel de experiențe personale. Legat

de unele lucruri din viața mea, încă mă întreb ce rost au avut. Uneori, situațiile pot fi prea copleșitoare. În unele momente, îndepărtarea de ele este cea mai potrivită soluție. Acesta poate să fi fost rostul – să învăț să am curaj să spun: „Este destul!". Într-un mod sau altul, tot ce ni se întâmplă poate fi o ocazie să ne dezvoltăm.

TU... ȘI TU... ȘI TU

Am vorbit mult până acum despre Marele Eu, dar știți că nu este vorba numai de o persoană, este vorba despre toți. Membrii familiei, prietenii, colegii de serviciu, alte persoane din cercul social și de dincolo de el, cu toții interacționează cu noi și au propriile drumuri în viață. De asemenea, ei evoluează prin propriul copac al vieții probabile și au un Mare Eu care își dă seama unde se intersectează ramurile lor cu ale noastre și cum dezvoltarea poate fi reciprocă.

Ținând cont de aceste lucruri, unele persoane își imaginează viața ca pe o piesă cu multiple personaje diferite, o parte din ele fiind pe scena noastră pentru „un motiv, un sezon sau o viață", așa cum se spune. Noi suntem personajele și aranjăm scena înainte de a ne face intrarea. Avem un scenariu de urmat, dar este numai o ciornă. Avem alegeri legate de modul în care dorim să-l interpretăm și putem improviza, dacă este necesar.

Putem să interpretăm un anumit personaj acum, dar oare câte roluri am jucat?

AM MAI FOST AICI?

Am fi capabili să creștem mai mult dacă am face parte din alte câteva picturi diferite de pe o pânză sau din câteva piese sau... vieți diferite?

Să ne gândim la acest lucru. Istoria evoluției speciei noastre este o mare scenă. Imaginați-vă posibilitățile dramatice!

Ca oameni, ne place să facem multe lucruri și să avem multe experiențe. Ne dezvoltăm prin fiecare dintre acestea. Poate că acest lucru reflectă tot un aspect al Marelui Eu. Marele Eu poate să aibă, de asemenea, multe experiențe sau, din perspectiva dumneavoastră, să trăiască diferite vieți, fiecare cu un copac al vieții probabile. Din poziția pe care o aveți pe pânză, acestea pot fi în trecut sau în viitor. Așadar, întrucât faceți parte din Marele Eu, le puteți considera vieți trecute sau viitoare.

Să revenim la picăturile de vopsea de pe pânză. De această dată, nu vi le imaginați ca pe propria persoană și un scop pe care doriți să-l atingeți, ci ca pe vieți diferite pe care le trăiește Marele Eu. Acum, pânza reprezintă întreaga pânză a evoluției umane trecute și viitoare.

Unele picături ar putea ajunge în locuri cu război, iar altele pe timp de pace. Unele pot fi de genul masculin, altele de genul feminin. Unele se pot găsi într-o lume a bogățiilor, altele într-una a sărăciei. Unele pot fi primitive, altele avansate. Unele se pot afla într-un climat cald, altele într-unul rece. De asemenea, există culori diferite ale vopselei. Există un număr mare de experiențe posibile.

Iată cum stau lucrurile: Marele Eu ar putea să trăiască aceste vieți simultan, sau chiar într-un altfel de timp pe care nu îl putem concepe, dar în ceea ce vă privește, fiecare picătură este independentă, separată de celelalte în spațiu și timp.

Întrucât suntem cu toții conectați la marile versiuni ale noastre și simțim uneori realitatea lor, este posibil ca de aici să provină fascinația legată de viețile anterioare. Conceptul a făcut parte din numeroase tradiții spirituale și de înțelepciune

din lume și de-a lungul istoriei. În știință, nimeni nu poate spune că nu există vieți anterioare. Ideea este „de nefalsificat", în sensul că nu se poate dovedi că nu este adevărată, ceea ce înseamnă că nu este falsă.

De asemenea, este interesant că multe dintre experiențele Marelui Eu sunt, practic, în viitorul dumneavoastră, ceea ce vă poate explica foarte bine premonițiile. Au existat profeți din timpurile biblice și chiar înainte și cred că viziunile lor erau despre viețile viitoare. Dar, cum viața evoluează de-a lungul copacilor vieții probabile, nu toate viziunile lor au avut loc de-a lungul ramurii actuale a copacului nostru. Poate că au văzut ceea ce era cel mai probabil la momentul lor în istorie, dar în mod clar am făcut alegeri diferite pe drumul nostru.

Revenind la alegeri și amintindu-ne că suntem capabili să schimbăm viitorul și trecutul, am putea să ne modificăm și viețile viitoare și anterioare? Uau! Exagerez prea mult lucrurile?

Să ne imaginăm că Marele Eu are propriul copac al vieții probabile. De ce nu? Sigur are, de asemenea, alegeri de făcut. Așa cum selectați povești și variante de viitor diferite în propria viață potrivit alegerilor din prezent, tot așa Marele Eu poate alege povești sau variante de viitor diferite în ceea ce privește viețile. Și acele vieți vor fi în concordanță cu cine sunteți acum și cu alegerile pe care le faceți fiecare în prezent.

Psihiatrul Brian Weiss este celebru pentru ducerea oamenilor într-o viață anterioară, sub hipnoză. Terapia de regresie într-o viață anterioară este o tehnică foarte des întâlnită, care este utilizată astăzi de mulți psihiatri și psihologi.

Weiss a experimentat și progresia în viețile viitoare și, în mod interesant, una dintre constatările sale a fost că atunci când o persoană rezolvă o problemă emoțională în prezent, și viața viitoare i se schimbă. Sau, în termenii pe care i-am folosit,